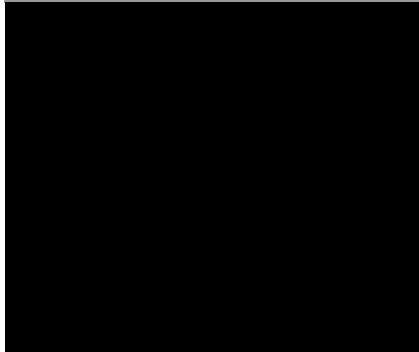
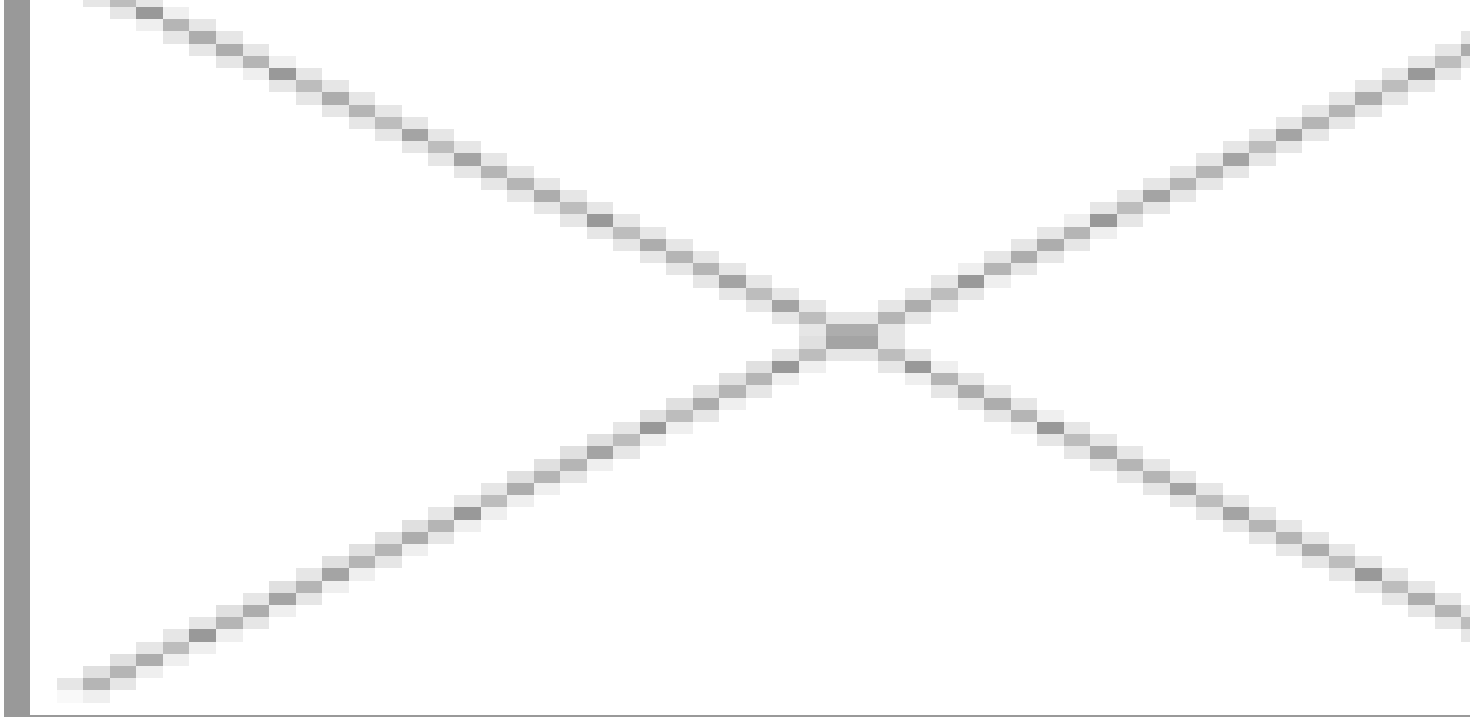

Image not found

<https://www.arquitectes.cat/sites/default/files/Capitoli%20de%20Chandigarh%20Isabel%20Cotcha.jpg>

© Ariadna Álvarez Garreta. Capitoli de Chandigarh

Chandigarh i Ahmedabad, Ahmedabad i Chandigarh són dues ciutats del nord de l'Índia que es troben a uns 1.200 km de distància, tot un món en aquest país tan divers. Una és a l'estat del Punjab i l'altra al Gujarat, territoris amb diferents llengües i tradicions. Tot i ser dues ciutats completament diferents des de tots els punts de vista, tenen un tret en comú i és que ambdues són referents (i laboratoris) arquitectònics nacionals i internacionals.

Chandigarh és una *new town* construïda als anys seixanta del segle passat i Ahmedabad és una ciutat amb història, fundada al segle XV per l'emperador mugol Ahmed Shah com a capital del sultanat del Gujarat. Ahmedabad ha vist néixer i formar a gran part de la primera i excepcional generació post colonial d'arquitectes indis, encapçalats pel gran mestre V.B. Doshi (l'altre gran referent, Ch. Correa no es trobava gaire lluny, a la veïna Mumbai), i que han influït a les generacions contemporànies.

Ahmedabad, té a més una de les obres importants de l'arquitecte nord-americà L. Kahn, l'Indian Institute of Management. I si no hagués estat per la miopia de l'ajuntament denegant una llicència per a un edifici d'oficines, de Wright, Ahmedabad hagués estat l'única ciutat del món amb obres de F.L.Wright, Le Corbusier i L. Khan. Al seu emplaçament es va construir als anys 60 la Calico Dome, una botiga de disseny innovador amb una cúpula inspirada en els dissenys de W. Fuller. Tots aquests projectes han estat promoguts per una burgesia industrial del sector tèxtil, que han estat mecenes i han promogut l'arquitectura, el disseny, l'art i el coneixement.

Des del punt de vista internacional, Chandigarh i Ahmedabad comparteixen un referent arquitectònic, Le Corbusier. Són les dues úniques ciutats de l'Índia on el mestre ha deixat part del seu llegat. Perquè no es tracta de projectes menors, a cada una d'aquestes ciutats Le Corbusier va projectar obres mestres. A Chandigarh, el seu llegat (juntament amb Pierre Jeanneret) és present a pràcticament cada cantonada, perquè a més a més va ser l'autor i executor del seu planejament. La ciutat -a grans trets- ha funcionat, i tot i la renovació de part dels habitatges privats, el paisatge urbà manté la seva coherència. Els seus habitants es senten orgullosos de viure a 'la ciutat de Le Corbusier' i les normatives urbanístiques han respectat i preservat aquest tret diferencial. Òbviament existeixen les tensions i no tot es perfecte, però es pot dir a grans trets, que la ciutat ofereix una bona qualitat de vida.

Chandigarh es troba en un moment molt interessant per fer front als reptes que li planteja els més de 50 anys d'existència i la pressió del sector immobiliari a una ciutat amb el sòl pràcticament esgotat, on més del 50% és públic. Des del punt de vista de les infraestructures la ciutat necessita amb urgència adoptar sistemes de transport ràpids, eficients i mediambientalment no contaminants i la creació d'àrees de nova centralitat. Des d'aquest punt de vista, l'aportació que els arquitectes catalans podem fer és interessant pel bagatge que tenim en matèria urbanística, d'habitatge i de patrimoni. La col·laboració amb arquitectes locals (recordem que a l'Índia no podem exercir com arquitectes sense tenir un soci local, perquè la nostra titulació no està reconeguda) potser no és fàcil inicialment, però hi ha un mercat i possibilitats per arquitectes amb iniciatives i emprenedoria.

A Ahmedabad es troba el Centre for Environmental Planning and Technology (CEPT), una de les millors escoles d'arquitectura del país. Creada i projectada per V.B.Doshi, és un dels epicentres de la vida local. Tot i que Ahmedabad a diferència de Chandigarh té una rica activitat cultural, i des del punt de vista de les oportunitats que pot oferir per als arquitectes catalans és sobretot, un bon lloc per a la docència i la recerca.

L'Índia es troba actualment, com també passa a gran part del continent asiàtic, en un moment excepcional des del punt de vista urbà. És un moment de canvi, d'expectació i d'il·lusió. Semblarà un tòpic, i tampoc és tan senzill com sembla, però l'Índia del segle XXI és un territori d'oportunitats, i un dels llocs on començaran a passar coses ben aviat.

Ariadna Álvarez, arquitecta. Corresponsal del COAC a Chandigarh, Índia

[Log in to post comments](#)[Español](#)

[Tornar](#)

Tour BMCE © Revista L'observateur

El 14 de enero 2016 se inauguró la primera edición del Festival de Arquitectura iniciada por el Ministerio de Urbanismo y Planificación del territorio en Rabat con la colaboración del Colegio Nacional de Arquitectos, bajo el tema ?Architecture du Maroc: Identité et Créativité? (Arquitectura de Marruecos: Identidad y Creatividad).

Este encuentro anual tiene como objetivo debatir sobre el patrimonio arquitectónico nacional y fomentar la creatividad, modernidad y sostenibilidad en la concepción urbana. El programa de esta edición, que se desarrolló entre el 14 y el 19 de enero, constaba de conferencias, exposiciones, visitas guiadas a monumentos históricos, así como eventos culturales y artísticos.

A lo largo del Festival, se lanzaron dos propósitos importantes en los que me centro a continuación:

D. Merroun, ministro de urbanismo, lanzó el inicio de la creación de empresas de arquitectura en Marruecos para tener la capacidad de presentarse a grandes proyectos y facilitar la política de apertura hacia el mundo árabe y África.

El presidente del Colegio Nacional de Arquitectos, A. Mountassir, insistió sobre la necesidad de establecer medidas disciplinarias para hacer frente a las prácticas fraudulentas de los arquitectos signatarios que perjudican la profesión. El 30% de los profesionales firman planos que no han diseñado, esto supone un 60% de proyectos autorizados, realizados por personas ajenas a la profesión que compran la firma a un arquitecto; lo que constituye un riesgo para la seguridad de los ciudadanos y de los bienes. El Colegio Nacional de Arquitectos condena estas prácticas y ha puesto en marcha una campaña para sanear la profesión. Siguiendo los principios de sostenibilidad una de las principales atracciones del Festival de este año, es el inicio de la construcción de la torre más alta de África. Con sus 45 pisos y 250 metros de alto, la torre integra

diferentes tecnologías de eficacia energética como las fachadas con placas fotovoltaicas para la producción de energía eléctrica. El proyecto del grupo bancario marroquí de comercio exterior, BMCE Bank, incluye un programa multifuncional: un auditorio de 350 plazas, comercios en planta baja, oficinas en los 12 primeros pisos, una parte residencial y un hotel en las plantas superiores. La torre está situada a lo largo del río Bouregreg cerca de Rabat, y viene a culminar el programa de desarrollo cultural de esta ciudad (2014-2018), 'Rabat Ville Lumière, Capitale Marocaine de la Culture' (Rabat Ciudad Luz, Capital Marroquí de la Cultura), iniciado por el rey Mohammed VI en mayo 2014.

El plan de desarrollo urbano de Rabat incluye la creación de varios equipamientos culturales innovadores; como el gran teatro de Rabat, la casa de las artes y de la cultura, la biblioteca de archivos nacionales, el museo arqueológico y de las ciencias de la tierra, un cine multiplex, una galería de esculturas, un business center, centros comerciales y diversos hoteles con marina.

El contexto actual de Marruecos es un mercado de oportunidades pero controlado. Los arquitectos extranjeros están obligados a asociarse a un arquitecto local para poder participar a concursos o llevar a cabo un proyecto.

Aida EL Kabbaj. Arquitecta. Corresponsal COAC en Rabat.

[Log in to post comments](#)[Català](#)

[Tornar](#)

Tour BMCE © Revista L'observateur

El 14 de gener de 2016 es va inaugurar la primera edició del Festival d'Arquitectura iniciat pel Ministeri d'Urbanisme i Planificació del territori a Rabat amb la col·laboració del Col·legi Nacional d'Arquitectes, sota el lema "Architecture du Maroc: Identité et Créativité" (Arquitectura de Marroc: Identitat i Creativitat).

Aquesta trobada anual té com a objectiu debatre sobre el patrimoni arquitectònic nacional i fomentar la creativitat, modernitat i sostenibilitat en la concepció urbana. El programa d'aquesta edició, que es va desenvolupar entre el 14 i el 19 de gener, constava de conferències, exposicions, visites guiades a monuments històrics, i també comptava amb esdeveniments culturals i artístics. Durant el Festival, es van comunicar dos propòsits importants en els quals em centro a continuació:

D. Merroun, Ministre d'urbanisme, va engegar l'inici de la creació d'empreses d'arquitectura a Marroc per tenir la capacitat de presentar-se a grans projectes i facilitar la política d'obertura cap al món àrab i Àfrica.

El president del Col·legi Nacional d'Arquitectes, A. Mountassir, va insistir sobre la necessitat d'establir mesures disciplinàries per fer front a les pràctiques fraudulentament dels arquitectes signataris que perjudiquen la professió. El 30% dels professionals firmen plans que no han dissenyat, és a dir, un 60% de projectes autoritzats, estan realitzats per persones alienes a la professió que compren la firma a un arquitecte. La qual cosa constitueix un risc per la seguretat dels ciutadans i dels béns. El Col·legi Nacional d'Arquitectes condemna aquestes pràctiques i ha posat en marxa una campanya per sanejar la professió.

Seguint els principis de sostenibilitat, una de les principals atraccions del Festival d'aquest any, és l'inici de la construcció de la torre més alta d'Àfrica. Amb els seus 45 pisos i 250 metres d'alt, la torre integra diferents tecnologies d'eficàcia energètica com les façanes amb plaques fotovoltaïques per a la producció d'energia elèctrica. El projecte del grup bancari marroquí de comerç exterior, BMCE Bank, inclou un programa multifuncional: un auditori de 350 places, comerços a la planta baixa, oficines en els 12 primers pisos, una part residencial i un hotel en les plantes superiors. La torre està situada al llarg del riu Bouregreg a prop de Rabat, i suposa la culminació del programa de desenvolupament cultural d'aquesta ciutat (2014-2018), "Rabat Ville Lumière, Capitale Marocaine de la Culture" (Rabat Ciudad Luz, Capital Marroquí de la Cultura), iniciat pel rei Mohammed VI el mes de maig de 2014.

El pla de desenvolupament urbà de Rabat inclou la creació de varis equipaments culturals innovadors; com el gran teatre de Rabat, la casa de les arts i de la cultura, la biblioteca d'arxius nacionals, el museu arqueològic i de les ciències de la terra, un cine multiplex, una galeria d'escultures, un business center, centres comercials i diversos hotels amb marina.

El context actual de Marroc és un mercat d'oportunitats però controlat. Els arquitectes estrangers estan obligats a associar-se a un arquitecte local per poder participar a concursos o dur a terme un projecte.

Aida EL Kabbaj, arquitecta. Corresponsal COAC en Rabat.

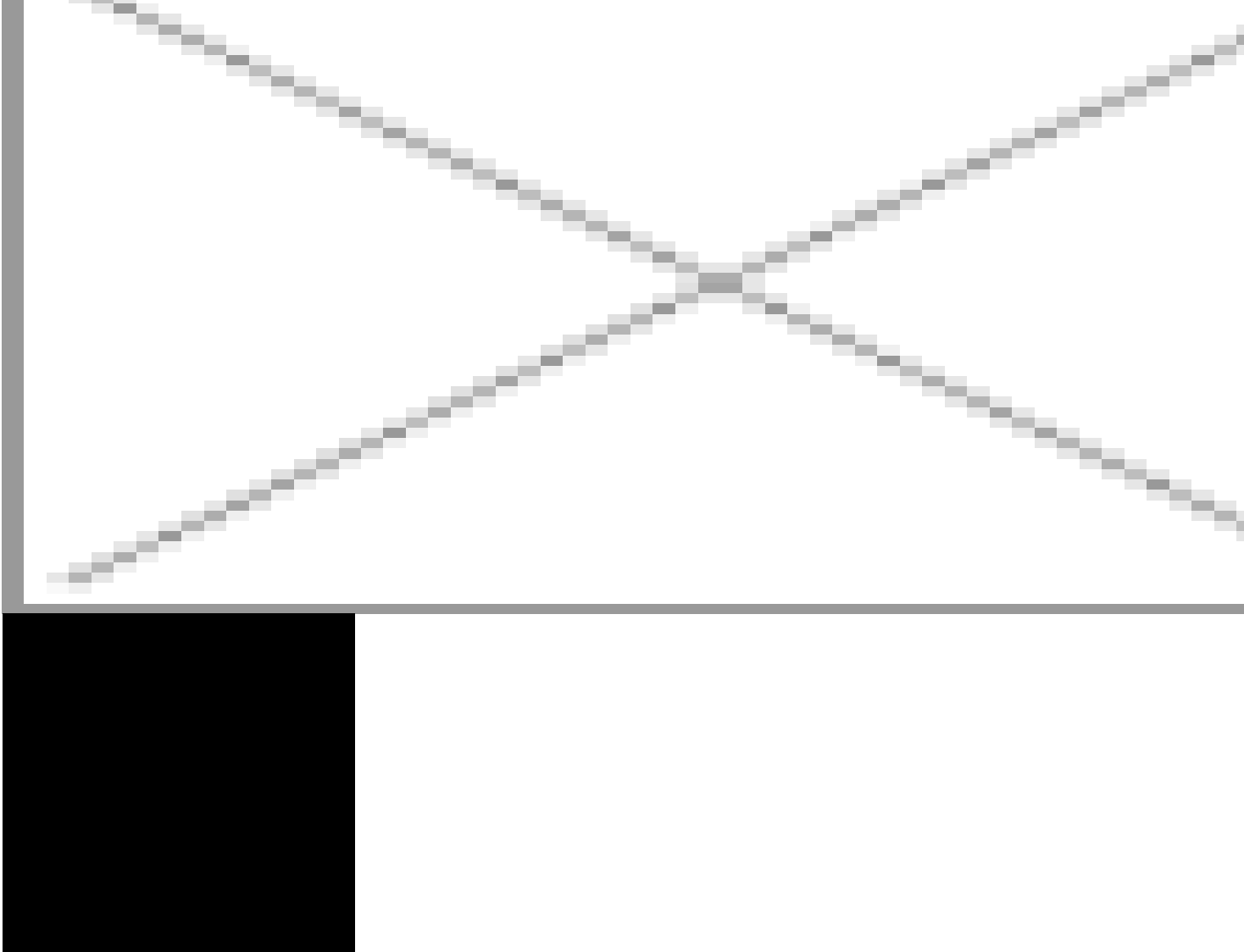

[Log in to post comments](#)[Español](#)

[Tornar](#)

Image not found

<https://www.arquitectes.cat/sites/default/files/Khan%20La%20Bet%20ok.jpg>

© La Bet

Levantarse un sábado de invierno por la mañana, decidir que coges el coche hacia Portland (Maine) a pasar la jornada recorriendo la bonita costa de New England, y... ?oh wait!?

Sí, sí. mientras haces el café y coges cuatro cosas, haciendo un ?google? descubres que por el camino, si te desvías un poco, te encontrarás con uno de los míticos edificios de Louis Khan. Aquello que hacemos por deformación profesional los arquitectos, nada nuevo por los que están acostumbrados a acompañarnos...

He aquí que nos dirigimos a Exeter (NH) . La impresión sólo llegar es que la pequeña ciudad vive alrededor de este complejo universitario que ocupa la parte más central de la actual trama urbana, siendo seguramente el primer desarrollo urbano que surgió a finales de siglo XIX. Hoy en día esta posición ya es central.

Estadio de fútbol americano y campos de tenis a lo grande, entre otros, bien unidos con un montón de edificios estudiantiles de principios del s XX. Todo bien representativo de la arquitectura georgiana de New England. Pero, entre todo el complejo estudiantil aparece este cubo de ladrillo rojo, con las aristas desmochadas y la voluntad de cerrarse a su entorno más inmediato. Protegido pero permeable.

Si, la Exeter Library (class of 1945 library) de Louis Khan (1972).

El acceso a través de una escalinata de piedra te conduce a la planta principal, donde se desenvuelve un inmenso atrio culminado por una gran claraboya, y que organiza a su alrededor todas las plantas de la biblioteca.

Maestro en la jerarquización de los espacios, Khan organiza los núcleos de comunicación verticales en dos de las aristas del volumen. Las plantas se alternan entre planta completa y altillos, disponiendo los espacios de estudio en los dobles alzados creados en la fachada. La calidad espacial generada, con el diseño específico de cada escritorio de estudiante que en sí mismo forma parte del módulo de las carpinterías de fachada combinado con la gran cantidad de luz natural que penetra en estos espacios, confieren una levedad y recogimiento en el estudio que nunca había experimentado hasta entonces.

Alomejor si que en Exeter lo mejor que se podía hacer era estudiar.

En cada una de las plantas que dan al atrio central, tableros de consulta te decantan a admirar la estructura circular que te emarca. Todo este corazón de hormigón, donde lo que no es estructura está muy detalladamente acabado en madera, se ilumina a través de la gran claraboya que culmina el atrio. La sensación de elevación y silencio tienen algo de monástico...

Ir acompañado de alguien a quien le apasiona la fotografía convirtió este giro de la trama del sábado en algo que inesperadamente ambos recordaremos por la magia de este edificio y por el buen material fotográfico que salió. Simplemente inspirador.

Unos kilómetros más allá había una vivienda de Wright (Zimmerman House) pero por suerte de mi compañía, no era abierta y conseguimos pasar al menos la mitad de la jornada donde la habíamos planificado de inicio, en Portland...A modo de anécdota decir que en Portland se come muy bien, pero si nunca vais no la recordaréis por su buena arquitectura y sensibilidades urbanísticas. Siempre es un buen consejo apartarse de la ruta prevista, puedes encontrarte con alicientes inesperados!

Esteve Solà, arquitecto. Corresponsal del COAC en San Francisco, EUA

[Log in to post comments](#)[Català](#)[English](#)

[Tornar](#)

« [primer](#) [anterior](#) ? [96979899](#) **100** [101](#)[102](#)[103](#)[104](#) ? [següent](#) [últim](#) »

[more](#)

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya :

<https://www.arquitectes.cat/en/taxonomy/term/697/sites/all/themes/coac/img/apple-touch-icon.png?page=99>